

жже, жжика; писати-пишж; мѣслити-промышленіе; отьць-отче, отьчина).

Законите за благозвучието на старобългарскиятъ езикъ сѣ изисквале, щото множество думи да са подвъргаватъ на различни измѣненія, или нѣкои гласни букви да преминуватъ една въ друга (напр. сѣжжгати и сѣжигати, берига и берюга, римьскъ и роумьскъ, кестъдѣнь и кестодѣнь, сѣзровъ и соуровъ, родити и радити, окитѣль и окиталь, хаматорѣти и хаметерети (*остарѣти*), слоути и слѣшати).

При такавъ преходъ отъ една гласна въ друга въ старобългарскиятъ езикъ, както и въ новобългарскиятъ, играятъ най-важните роли *усилението* или *повдиганието* на гласната, което са извършва съ два способа: 1) глухите гласни са мѣняватъ на открити, а кратките на дълги: а) глухите *к* и *ь* са усилаватъ въ открити *о*, *ѣ* *оу* и *и* (*хвѣнѣти-хвонъ*, *пѣнж-опона*, *хѣвати-ховъ*, *кѣдѣти-коудити*, *сѣхнж-ти-соушити*, *жѣдати-ожидати*, *мѣнѣти-поминати*); б) отъ откритите гласни *е* са усилава въ *о*, *о* въ *а*, *ѣ* въ *ѣ* и въ *ѣ*, *а* въ *ж* (напр. *вѣж-водити*, *тѣж-точити*, *нѣж-носити*, *гвождѣ-пригваждати*, *родити-раждати*, *творити-тварь*, *дѣвигати-дѣвѣжати*, *виситѣ-вѣситѣ*, *мѣти-мѣжа*). 2) Притуря са гласната *а* или *о* предъ гласните *и*, *оу* и (*ѣ*) и предъ сѣгласните *л* и *р*, но послѣдните са усилаватъ така сѣщо и съ *е* и *и*; слоути-слаба, слово (*сл-а-оу-а*, *сло-оу-о*: тука гласната *оу*, като най-ближна до сѣгласната *в*, по законътъ на благозвучието, са преобразява на *е*, както и въ